

Anmeldelse: Sanctum (2011)

Useriøst handlingsreferat fordi jeg føler for det: En far og en sønn og en haug med andre ofre drar ned i en hule og blir stengt inne av vann fordi noen glemte å lese værmeldingen, så de bestemmer seg for å svømme ut gjennom et hulesystem. På veien dør folk. Spoiler alert.

Tilbake til virkeligheten: Sanctum har motstridende sider av kvalitet som når satt sammen gjør den til en helt grei film. Den er med andre ord ikke helt det den kunne vært, og jeg tror derfor det avhenger mer på ens eget humør om man vil like den, for det avhenger veldig av hva man velger å fokusere på.

Den første delen er det visuelle. Sanctum er en nydelig film, og til tross for at jeg er gått veldig lei 3D i det siste er dette en av de få jeg liker hvordan de har brukt dybdeversjonen av effekten. Den eneste andre var Avatar, så det er nok ikke noen tilfeldighet at James Cameron har navnet sitt på plakaten.

Det visuelle har også en (veldig) svak negativ effekt, i det at den første halvtimen virket mer som en ekspedisjonsdokumentar enn en fiksjonsfilm. Det er nydelig filmet, både over og under jorden, og det viser bedre enn mange andre filmer hvor pen naturen egentlig kan se ut, men frem til det faktisk begynner å skje noe føler jeg mer at jeg observerer en gruppe med oppdagelsesreisende. Det kan også ha noe med skuespillet å gjøre.

Dette leder meg til den andre siden. Skuespillet i Sanctum er til tider så cheesy at jeg tror de ble smittet av noe når en av karakterene mooner dem. Det er ikke rent ille, men det er forbi grensen for hvor det går over til latterlig.

Underplottet som ligger i fokus er forholdet mellom oppdagerlegenden av en far, og sønnen som av en eller annen grunn også er der, til tross for at han ikke gjør annet enn å klage over faren. Det de fleste ikke legger merke til er at disse to karakterene alltid har noe å gjøre med hver uviktig karakters dødsfall. Min teori er at de planla dette sammen, hvordan de skulle drepe alle en etter en, og enkelt komme unna med det. Det setter et litt nytt perspektiv på ting.

Filmen åpner med at dette skal være inspirert av en sann historie. Det er blitt alt for vanlig å ha denne setningen i begynnelsen av en film, og for meg gjør det ingen forskjell på hva jeg synes om filmen, men det er et lite irritasjonsmoment. Dessuten, om alt dette foregår i forhold til en sann historie er det jo veldig beleilig at alt foregikk så bra oppbygget i forhold til et filmplot.

Karakter: Seks av ti.

Blogg

[Enchanted Portraits](#)

Dato

14. mai 2011

Forfatter

[matias](#)

Kategori

[Anmeldelser](#)

Les mer

Forrige:

[Three Monkeys er på Facebook!](#)

Neste:

[Three Monkeys anmelder Fast Five](#)